

SÄKENIÄ

Sosialistinen kuukausijulkaisu

Ilmestyy kuukausittain, Fitchburgissa, Mass., Raivaajan kustannuksella

Toimittaja: YRJÖ HALONEN

Published every Month, by Raivaaja Pub. Co., Fitchburg, Mass.

“ Kansainvälinen katsaus ”

Englannissa suoritettiin jouluk. 20 p:nä yleismaallisen merkityksen omaavat täytevaalit. Vaalit pidettiin Spen Valleysssä. Ehdokkaina esiintyi Työväenpuolueen, liberaalien ja kokoomus (hallitus) puolueen edustajat.

Vaalitaistelua käytiin pitkän aikaa ja esiintyi siinä kaikki yleismaallisesti tärkeät kysymykset sekä senlaksiksi polttavat kansainväliset asiat. Työväenpuolueen ehdokkaan taholta tuotiin esille jyrkkiä kotimaisia työväenluokan vaatimuksia sekä vaatimus rauhan tekemisestä Neuvosto-Venäjän kanssa, saarron lopettamisesta jne. Ei ainoastaan työväenlehdistö, vaan porvarilehdistökin tulkitse näiden vaalien merkitsevän pienoisuudessa koko Englannin poliittikan tulevaisuuden suuntaa.

Vaalien tulokset osoittivat hämmästyttävää voittoa Työväenpuolueen ehdokkaalle. Työväenpuolueen ehdokas Tom Meyers sai 11,962 ääntä, liberaalien ehdokas 10,244 ääntä ja kokoomuksen ehdokas 8,134 ääntä

Tällaista tulosta ei vielä odotettu, vaikkakin hyviä toiveita oli äänimäärän kohoamisesta. Edellisissä vaaleissa sai Meyers noin 8,568 ääntä, kokoomuslaisen tulussa valitukisi.

Muissakin viimeisissä vaaleissa on

Työväenpuolue osoittanut nopeasti eteenpäin menoa. Plymouthissa nousi äänimäärä 5,326:sta 9,292:teen. Bromleysissa, jossa aikaisemmin ei ole ollut työväen ehdokasta, oli äänimäärä 10,077 ja St. Albans'issa, jossa ei aikaisemmin myöskään ollut ehdokasta, oli äänimäärä 8,908.

Työväenpuolueen viimeaikaisten voittojen johdosta on porvaristo hädissään. Huomattavat porvaripolitiikoitsijat näkevät Työväenpuolueen menestyksen merkitsevän sitä, että ensi vaaleissa Työväenpuolue vallottaa parlamenttienemmistön tai ainakin hyvin läheltä. Senvuoksi kehoitetaan porvaristoa varustautumaan. Työväenpuolueen voitto voidaan ehkäistä vain porvaripuolueiden yhtymisen kautta, sanovat he. Siksi olisi muodostettava ehjä "kansallinen puolue" työväestöä vastaan. Kaukonäköisemmät porvarit, etupäässä loordi Haldanen johdolla, eivät luota tällaiseen varokeinoon, vaan esittävät, työväestön luokkakannan himentämistarkoituksessa, liberaalien eli n. s. vapaamielisten porvarien yhtymistä Työväenpuolueeseen ja siten muodostaa "edistysmielinen" puolue nykyistä kokoomushallitusta vastaan.

Porvariston hätähuudot osottavat parhaiten Englannin työväestön valtavan eteenpäin menon. Toiselta

puolen tämä valtava nousu sisältää sen vaaran, jonka liberaalisen politiikka näkyy oivaltavan, että Työväenpuolueeseen tunkeutuu kaikenlaista porvarillista seikkailija-ainesta tarkoituksella käyttää työväenpuolueen nousua yksilöllisiin etu-voitteluihin. Samoin ent. Työväenpuolueen "hallitusmiehet", jotka sodanaikana innoittuivat "isänmaalliseksi" sodankannattajiksi ja ottivat hallitustoimia vastaan porvarillisessa hallituksessa, epäilemättä tulevat pyrkimään jälleen etualalle "työvänehallitusta" muodostamaan.

Tulevat yleisvaalit tulevat epäilemättä osottamaan työväenpuolueen suunnaton edistystä, mutta vaikkakin jo näissä vaaleissa puolue saisi edustaja-enemmistön, ei se sinänsä vielä ehdottomasti merkitseisi työvänehallituksen syntyä sen valtakumouksellisessa merkityksessä.

Joka tapauksessa Englannin porvaristo näkee nykyisten merkkien valossa kuolemantuomionsa kirjotettun.

(True translation filed with the postmaster at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917).

Liittolaismaiden "Korkein Neuvosto" välillisesti laski Unkarissa "valkoisen pedon" valloilleen, sallimalla Rumanian armeijan tunkeutua Neuvosto-Unkariin, ja vieläpä avustamalla näitä joukkoja Unkarin työläisten kukistamisessa. "Kansanvaltaa" sanottiin hyökkääjien tuovan työväen diktatuurin tilalle. Mutta niinpian kuin rumanialaiset saivat Unkarin pienen, mutta urhokkaan punasen armeijan kukistetuksi, alkoi mitä raa'in rosvoaminen. Rumanialaiset ryöstivät kaiken mitä käsiinsä saivat. "Korkein Neuvosto" yritti ehkäistä sitä, mutta sen vastalauseet osottautuivat voimattomiksi.

Neuvostohallituksen kukistuttua, ilmaantui useita eri hallituksia, jotka porvarilliseltakin kannalta katsoen olivat kalkkeaa muuta kuin "kansanvaltaisia". Ja valkoinen peto alkoi suorittaa työtään.

Unkarin Neuvostovallan olemassaolon aikana ei sen synnystä raivostunut maailmankapitalismi voinut käyttää neuvostovaltaa vastaan sitä Venäjää vastaan syytämäänsä tavallista valttia "punasesta terrorista". Unkarin Neuvostovallan koko olemassaolon aikana joutui, "Berner Tagwachtin" mukaan, vain 204 pähintä porvaria maksamaan hengelään vastavallankumoukselliset toimenpiteensä.

Nyt kun vastavallankumous voitti on verenheimoinen porvaristo tuominut kuolemaan yli 5,000 työläistoimitsijaa. Senlisäksi noin 15,000 on vangittu ja kaameilla vankileireillä "säilytetään" 4,000 sosialistiperhettä.

Espanjan sosialistipuolueen kongressi oli koolla joulukuun lopulla. Toimintakertomus osotti puolueeseen kuuluvan 338 osastoa, joissa jäseniä 27,525. V. 1918 kuului puolueeseen 233 osastoa, joissa jäseniä 14,588. Jäsenmäärä vuoden varrella kohosi siis noin puolella.

Kongressi päätti suurella enemmistöllä katkaista kaiken yhteistoininnan porvariryhmien kanssa. Internationale-kysymyksen suhteen päätettiin, että koska n. s. Toisen Internationalen konferenssi on aivan lähellä (helmikuussa Genevessä, mutta joulukuun lopulla siirrettiinkin se heinäk. 31 p:ään) niin puolue lähettää sinne edustajansa. Edustajat kuitenkin velvotettiin äänestämään sosialistipatriottien erottamisen puolesta ja kannattamaan toimenpidettä Kolmanten Internationalen yhtymiseksi. Tämän päätöksen tulkitaan tosiasiansa merkitsevän puolueen liittämistä kolmanten Internationalen, kertoo "Le Populaire".

Muutama päivä aikaisemmin sosialistipuolueen kongressia, oli Espanjan nuorisosocialistien kongressi päättänyt ehdotta liittyyä kolmanten Internationalen.

Indiassa tapahtuneesta kauhun-työstä kertovat Englannin työväen-lehdet lähemmin. Amritsarissa tapahtui levottomuuksia hallituksen sortolajien johdosta. Levottomuuksien aikana ryöstettiin kaksi pankkia, niiden johtajat murhattiin, joitakin rakennuksia poltettiin ja muuatta valkoista naislääkäriä pahoinpideltiin. Indian järjestyneet joukot ankarasti tuomitsivat nämä levottomuudet.

Seudun poliisipäällikkö kutsui paikalle piirin sotilaspäällikön, kenraali Dyerin. Sotalakia ei julaistu, mutta kenraali kuitenkin toimi kuin sodassa, kieltäen julkiset kokoukset jne.

Huhtik. 14 p:nä kenraali Dyer kuuli julkista joukkokokousta pidettävän kaupungin ulkopuolella. Hän marsi sinne 25 englantilaisen ja 25 indialaisen sotilaan kanssa, vieden mukanaan kaksi panssariautoa. Joukkokokouksessa oli läsnä 5,000 henkilöä, parhaillaan kuunnellen erästä indialaista puhujaa.

Kokouspaikalta oli perin ahtaat ulospääsyt. Mutta kenraali ei antanutkaan hajaantumismääräystä, vaan antoi sotilailleen määräyksen ryhtyä heti ampumaan väkijoukkoa täysillä panoksilla. Ampumista kesti kymmenen minuttia. Jäljet olivat kamalat. Noin 400—500 sai surmansa ja noin 1,500 haavottui.

Kun kenraalilta jälestäpäin kysyttiin, ryhtyikö hän toimenpiteisiin haavottuneitten avustamiseksi, vastasi hän raakalaismaisesti: "Eipä tietenkään. Ei se kuulunut minulle. Minun joukoillani ei ollut tilaisuutta antaa lääketieteellistä avustusta. Sairaalat olivat auki ja sinne olisivat he voineet mennä."

Seuraavana päivänä annettiin määräys, että kaikkien, jotka kulkevat sitä katuja pitkin, jonka varrella mainittua naislääkäriä pahoinpideltiin, on ryömittävä nelinkontin! Määräys oli voimassa neljä päivää.

Kaiken kruunuksi kuusi miestä sidottiin paaluun ja julkisesti ruoskittiin. Mitään erikoista syytä ei mie-

hiä vastaan ilmennyt. "Kaikki on luvallista sotalain aikana", tuumi verenhimoinen Englannin imperialismin edustaja.

Samaan aikaan kun Venäjän työväenvaltaa syytetään vastavallankumouksellisten kovakouraisesta pitelemisestä, samaan aikaan kansanvaltan nimeä kantava sivistynyt Englanti sallii moisia hirmutekoja, rauhallisten kokousjoukkojen jahtamista! Tapahtuma on synnyttänyt syvää suuttumusta Englannin työväestön keskuudessa, puhumattakaan Indian sortoon poljetusta kansasta.

Irlannissa esiintyy Englannin imperialismi myös räikeässä valossa. Satavuotisen sorron tämänhetken tuloksena on se, että Englannin valtaa ylläpidetään Englannissa suuren valotusarmeijan avulla. Noin 60,000 sotilasta on keskitetty Irlantiin ja on joukoilla käytettävänä suuri määrä tärkeitä, sotilalentokoneita ja kaikkia muita nykyajan murhakoiteita.

Kansanvaltaisesti valittu "Sinn Fein" parlamentti on hajotettu, järjestöjä ahdistellaan alituisilla kotitarkastuksilla, lehtien lakkautuksilla jne.

Vuoden 1916 toukokuusta 44 sanomalehteä on lakkautettu. Viimeisen kahdenkymmenen kuukauden aikana kielletty 71 kokousta. Useita kansanvalitsemia parlamentin jäseniä pantu linnahan. V. 1918 vangittiin 1,107 henkilöä, vuoden 1919 tulos vielä suurempi, 5,588 kotitarkastusta tehtiin. 91 miestä ja naista karkotettiin oikeuskuulustelutta Englannin vankiloihin. Poliisit ovat varustetut mm. käsikranaateilla. Lautakunta-oikeus on poistettu.

Ja sittenkään ei maa ole "rauhallinen". Sinnfeinerien suosio kasvaa ja viha Englantia vastaan yltyy. Mm. tammi-kuun kunnallisvaaleissa saivat sinnfeinerit ja työväenpuolueen ehdokkaat noin 75 pros. koko Irlannin äänimäärästä. Ja Englannin imperialismi suunnittelee uusia "rauhoi-

tustoimenpiteitä" pajunettien ja tänkien avulla.

Egyptistä kuuluu samanlaisia kauhunviestejä kuin Indiasta ja Irlannista. Egyptin lähetystö antoi rauhankonferenssille raportin englantilaisten joukkojen kauhuntöistä. Kokonaisia kyliä on poltettu, miehiä pahoinpidelty ja telotettu, naisia raiskattu jne. Eräänkin kerran, kun muuatta englantilaista sotilasvartiostoa kohti ammuttiin, kahden kylän kaikkia miespuolisia asukkaita ruoskittiin selkään sekä vatsaan. Pahoinpideltyistä esitettiin valokuvallisia todisteita.

Englannin lehdistö ei saanut sensuurin takia julaista minkäänlaisia tietoja näistä julmuuksista ennenkuin vasta nyt ne alkavat päästä julkisuuteen.

Norjan sosialistit menettivät jouluun kunnallisvaaleissa huomattavan määrän edustajapaikkoja eri kaupunkien valtuustoissa.

Norjan työväenpuolueen puheenjohtaja Kyrre Grepp on selostanut tukholmalaisen "Politikenin" haastattelijalle syytä tähän vaalitappioon. Vuoden 1916 kunnallisvaaleissa, lausui hän, sai puolue odottamattoman suuren menestyksen osakseen. Tämä johtui siitä, että kallisaika oli v. 1916 tuntuvampi kuin nykyään. Taloudelliset olosuhteet olivat myös rasittavimmat. Suuri määrä valitsijoita äänesti tällöin sosialisteja — jota eivät muulloin olisi tehneet — sillä he eivät luottaneet siihen, että porvaristo kykeneisi aikaansaamaan minkäänlaista huojennusta elintarvetilanteeseen. Seurauksena oli suuri äänimäärän ja edustajapaikkojen lisäys. Mutta jo edustajahuoneen vaaleissa 1918, samoin kuin nyt kunnallisvaaleissa nämä "eksyneet karitsat" kiltisti palasivat mammansa — porvariston — helmaan kun kallisaika ei ollut enää niin tuntuva ja vaikein taloudellinen painostus oli helpottunut.

"Meidän puolueemme", jatkoi Grepp, "ei senvuoksi osota äänimäärän alentumista jos vertaa v. 1919 kunnallisvaaleja vuoden 1916 kunnallisvaaleihin. Mutta kun vertaa 1919 kunnallisvaaleja v. 1918 edustajahuoneen vaaleihin, niin huomaa äänimäärän kohonneen."

Kristianiassa kohosi puolueen äänimäärä v. 1918 äänimäärästä, mikä oli 30,000, 34,000:teen, kun sensijaan porvarien äänimäärä laski. Harhaan siis iskevät skandinavian porvari- ja oikeistososialistilehdet, kun ne Norjan kunnallisvaalien perusteella yrittävät uskotella, että Norjan työväenpuolueen "tappio" on varottavana esimerkkinä siitä kun kallistuu "bolshevismiin".

Skandinavian maiden työväen n. s. vasemmistosuunnan edustajien kongressi pidettiin Tukholmassa jouluk. alkupuolella. Kongressiin otti osaa 260 edustajaa Norjasta, Tanskasta ja Ruotsista edustaen noin 300,000 järjestyntä työläistä. Myös Suomen kommunistipuolueen edustajia otti osaa kongressin toimintaan. Kongressi hyväksyi yksimielisesti seuraavat periaatteelliset päätökset:

1) Kapitalistinen yhteiskuntajärjestys on mailmansodan kautta johtanut maailman sekasortoon ja raakalaisuuteen ja uhkaa koko ihmiskuntaa perikadolla. Pelastus on kapitalismin poistamisessa ja sosialistisen omaisuus- ja tuotantojärjestyksen toteuttamisessa uuden kulttuurin perusteena.

Kun hallitsevat luokat taistelevat kaikin keinoin tähän suuntaan käypää kehitystä vastaan, kärsijät ovat luokkakammiot kaikissa maissa ja alkaa kypsyä mailmanvallankumoukselle.

Vallankumous on päiväjärjestyksessä kaikissa maissa, ensikädessä niissä, joita on kohdannut sodan kurjuus, mutta myös kaikkialla muualla, missä kapitalistinen kehitys on luonut pultmia, joita ei voida vanhan yhteiskunnan pohjalta ratkaista.

Ennen sotaa oli koko maailman poliittisesti ja taloudellisesti järjestynyt työväenluokka ryhmittynyt toiseen in-

ternationaleen pitäen sitä vapautus taistelunsa lippuna. Sodan puhjeressa ja sen kestäessä lakkasi se toimimasta sen johtajien häpeällisen petoksen takia sosialismin pääperiaatteita vastaan ja työläisten kyyttömyyden johdosta käydä johtajista huolimatta toimintaan, teki toinen Internationale täten henkisen itsemurhan.

Nyt on sensijaan Kolmanteen Internationaleen ryhmittynyt maailman poliittisesti järjestyneen proletariaatin suuri enemmistö, uskollisena luokkataistelulle ja kansainvälisyyden ihanteelle. Norjan työväenpuolue, Ruotsin Sos.-dem. Vasemmistopuolue, Tanskan Vasemmistososialistinen Puolue ja Suomalainen Kommunistinen Puolue on liittynyt tähän Internationaleen ja tunnustanut sen suuntaviivat toimintansa oppaiksi. Ammatillisessa maailmassa on kieltämättä myös yhä voimakkaampi pyrkimys kannattaa neuvostojärjestelmän ajatusta. Kongressi selittää olevan välttämätöntä, että myös ne ammatilliset, taloudelliset ja muut järjestöt, jotka toimivat kunnollisen luokkataistelun pohjalla läheisessä vuorovaikutuksessa Kolmannen Internationaleen puolueiden kera, tutkisivat ja edistisivät skandinavialaista yhteistyötä maailman vallankumouksen hyväksi.

2) Venäjän proletariaatti taistelee etumaisimpana maailman imperialismia vastaan. Syvän hädän kiiltämänä on Venäjän proletariaatti käynyt käsiksi joukkotoimintaan keinona, johon keskittyy koko työväenluokan valtaisa energia, ja on muodostettu elin, joka rakentuu sekä käden että aivojen arvoleivalle työlle, työväen neuvosto, joka vallankumouksena on luontunut proletaariaatin herra vallassa, työn diktatuurissa.

Venäjän vallankumous on osottanut maailman kansoille työväenluokan, joka teossa selvittää välinsä sortajien kanssa ja joka taistelulla ja työllä mieliä rakentaa uuden taloudellisen ja yhteiskunnallisen järjestyksen.

Kongressi lausuu ilmi solidarisuutensa Neuvosto-Venäjän taistelevia työläisiä kohtaan ja kehottaa järjestöjä vaikuttamaan tarmokkaan ja suunnitel-

mallisen toiminnan hyväksi venäläisten toveriemme avustamiseksi.

Ensi kädessä on koetettava:

1) ryhtyä toimenpiteisiin; jotta pakotettaisiin uudelleen solmimaan Neuvosto-Venäjän ja Skandinavian maiden väliset suhteet;

2) panna toimeen ja lähettää Venäjälle elintarpeita, rohdoksia y. m. varustettuja apuretkikuntia;

3) estää kaikki sotahankinnat ja värväykset Venäjän työläisiä vastaan taistelevien vapaaehtoisten joukkojen hyväksi;

4) kehottaa Länsi-Europan, etukädessä Englannin ja Ranskan työläisiä ryhtymään toimintaan maailman imperialismia vastaan.

Käymässä oleva poliittinen ja yhteiskunnallinen taistelu on syvimmältä pohjaltaan taloudellista taistelua, taistelua maan, tuotantovälineiden ja inhimillisen työvoiman herruudesta. Kapitalismin orjamoraali on muserrettava ja kansajoukkoihin syövyttävä sosialistista ihanteellisuutta.

Kongressi vetoaa sen takia mitä tarmokkaimmin Skandinavian työläisiin, kehottaen näitä yhdistämään voimansa maailmanproletariaatin voimiin ja suuntaamaan koko organisatorisen voimansa ja mahtinsa taisteluun yhteisen päämäärän — uuden yhteiskunnan ja todellisen vapauden ja kulttuurin puolesta.

Teräslakko on vihdoin päättynyt kesettyään neljä kuukautta. Lakko alkoi syyskuun 2 p:nä ja kesti aina tammi-kuun alkupäiviin asti. Se oli laajin ja vaikutuksensa puolesta kauaskantoisin teräs- ja rautatyöläisten lakko, mitä tällä mantereella on koskaan ennen käyty. Myös osanottajiensa lukumäärän puolesta ei lakolla ole vertaistaan teräs- ja rautateollisuuden alalla.

Yhdysvalloissa on tätä ennen ollut kaksi suurempaa terästyöläisten joukkonousua. Ensimmäinen suurempi teräslakko, mikä tunnetaan "Homestead-lakon" nimellä, puhkesi v. 1892. Tämä lakko kesti viisi kuukautta ja päättyi lopullisesti työläisten häviöllä. Se oli yksi verisin lakko koko tällä mantereel-

la. Kahakoita puhkesi yhtenäin asetettujen pyssyhurttien ja lakkolaisten välillä. Niinpä yhdessä ainoassa kahakassa Homestead'issa heinäk. 6 päivänä yllämainittuna vuonna tapettiin 20 ihmistä ja 15 muuta ihmistä sai hengenvaarallisia haavoja. Tämän lisäksi haavoitettiin 150 muuta ihmistä.

Toinen huomattampi teräslakko oli v. 1901, n. s. Tin Plate-lakko. Tämä lakko sitävastoin päättyi työläisten voitolla. Lakkolaiset voittivat melkoisen palkankorotuksen. Lakko kesti 60 päivää.

Päätynyt teräslakko oli kaikin puolin suurempi kuin edellämainitut lakot. Alkuvaiheissa otti siihen osaa lähes 400,000 työläistä. Kun lakko oli kestänyt kuukauden päivät heikkeni lakkorintama sikäli, että lakkolaisten lukumäärä laski 150 tuhanteen. Lakon epäonnistumisen syyksi voidaan ensikädessä laskea liian heikon järjestymisen syyksi. Kun lakko alkoi käydä pitkäaikaiseksi ja lakkolaisissa alkoi syntyä epäilystä lopulliseen voittoon, alkoivat etupäässä järjestymättömät työläiset palata työhön. Kun lakkorintama täten heikontumistaan heikontui, luopui myös osa järjestyneistäkin työläisistä lakkoketjusta.

Toisena epäonnistumisen syynä voidaan mainita se seikka, että lakkolaisten järjestynyt osa kuului 24 eri kansainväliseen uniojärjestöön. Täten puuttui lakolta heti alupitään sitä vahvaa selkärankaa ja yhtenäisyyttä, mikä sillä olisi ollut jos kaikki järjestyneet työläiset olisivat kuuluneet yhteen ja samaan järjestöön. Lakkoa johti kyllä komitea, jossa kaikilla asianosaisilla uniojärjestöillä oli edustajansa, mutta useassa tapauksessa eivät kansainvälisten uniojärjestöjen virkailijat noudattaneet lakkokomitean määräyksiä.

Tuhoisasti lakon kohtaloon vaikutti myös se mielivalta, mitä valtion virkavalta, kaupunkien viranomaiset, kapitalistinen sanomalehdistö ja muut teräsparoonien käskyläiset harjoittivat lakkolaisia vastaan koko lakon ajan. Harvoin jos koskaan on virkavallan mielivalta saanut niin vapaasti rehoittaa oikeuksiensa puolesta taistelevaa työväkeä vastaan kuin päättyneen teräslakon aikana. Lakkolaisten julkinen

toiminta oli melkein kokonaan mahdoton. Puhe- ja varsinkin kokoontumisvapaus riistettiin lakkolaisilta tykkäänään, joko valtion tai kaupunkien viranomaisten taholta. Unioiden kokoushuoneet suljettiin ja mentiinpä tässä laitomuudessa niinkin pitkälle, että lakkolaisten vapaa liikkelu kadulla ei ollut sallitua. Lakon alkuvaiheet muodostuivat niin verisiksi, että monta sataa lakkolaista sai joko lievempiä tai vaarallisempia vammoja. Lakon aikana sai toistakymmentä lakkol. surmansa poliisien ja pyssyhurttien revolverien ja pistoolien kuulista.

Vaikka terästyöläisten armeija ei vielä tällä kertaa päässytään voitolle ja voinut pakoittaa terästrustia tunnustamaan työläisten järjestöjä, niin tarjosi lakko kuitenkin toiselta puolen arvokkaita opetuksia vastaisia taisteluja varten. Yksi sellainen opetus muiden ohella on se, että terästyöläisten olisi mitä pikemminkin järjestyttävä industriaalisesti yksi suuri uniojärjestömuodon pohjalle. Toiseksi osoitti teräslakko yksinkertaisimmallekin työläiselle miten tärkeätä on työväen oma sanomalehdistö.

S. S. Järjestön jäsenistö päätti tammi-kuun alkupuolella päättyneellä yleisäänestyksellä pitää S. S. Järjestön edelleen Amerikan Sosialistipuolueen yhteydessä. Yleisäänestyksellä näet hyväksyttiin järjestön edustajakokouksen tätä asiaa koskeva vähemmistön ponsi, joka kuuluu seuraavasti:

”Että S. S. Järjestö pysyy sosialistipuolueessa, mutta myöntää oikeuden kuulua järjestöön semmoisilakin osastojen, jotka eivät kuulu mihinkään poliittiseen puolueeseen, mutta tunnustavat marxilaiset luokkataisteluperiaatteet.

”Itäpiirin ryhmä hyväksyy kokonaisuudessaan kolmannen Internationaalin ja vaatii Itäpiirin osastoja toimimaan niin, että sosialistipuolueen ohjelma kaikissa luokkataistelun perusasioissa hyväksyy selvät marxilaiset sosialismin periaatteet.”

Yllämainittu ponsi hyväksyttiin 3,779 äänellä 2,292 ääntä vastaan. Viimeksi mainittu äänimäärä annettiin edusta-

jakokouksen enemmistöponnen puolesta, jossa esitettiin S. S. Järjestön tilapäistä itsenäisyyttä Amerikan sosialistipuolueen puoluehajaannuksen aiheuttaman tilanteen johdosta.

S. S. Järjestön enemmistön päätös vaikkakin myöntää yksityisille osastolle oikeuden olla kuulumatta mihinkään poliittiseen puolueeseen. samalla kun se säilyttää Järjestön yhteyden Amerikan sosialistipuolueeseen on merkittävä myös velvoitusta järjestöllemme toimia Amerikan sosialistipuolueen hyväksi. Ja erikoisesti nykyinen taantumusaika on omiaan painostamaan tärkeyttä toimia Amerikan sosialistipuolueen tukemiseksi sekä rahallisessa että periaatteellisessa suhteessa. Kummassakin suhteessa on puolue nykyisen kriittillisen tilanteen johdosta "tulikas-teessaan." Tällaisessa tilanteessa voi suomalainenkin järjestö omalta suhteelliselta osaltaan vaikuttaa sen puolesta, että puolue yhä selvemmin toimi marxilaisen sosialismin periaatteiden mukaisesti. Amerikan sosialistipuolue tammikuussa päättäneellä yleisäänestyksellä asettui kannattamaan kolmatta (Moskovan) Internationalea vastoin puolueen edustajakokouksen oikeistolaisen enemmistön tahtoa. Tämä puolueen jäsenistön terveeseen suuntaan menevä päätös S. S. Järjestön jäsenistön päätöksen ohella olkoon järjestömme jäsenten veelvoittajana tarmokkaaseen toimintaan sosialistisen liikkeen hyväksi.

S. S. Järjestön toimeenpaneva komitea on tilanteen johdosta antanut järjestömme jäsenistölle, sen toimitsijoille ja lehdistö seuravaan määräyksen:

1:si: Että järjestön lehtiä jyrkästi kielletään toimituskirjoituksissaan y. m. kirjoituksissaan käyttämästä nalyttavaa, parhaavaa sanontatapaa. Toisin ajattelevien toveritten mielipiteitä ja ajatuksia on arvosteltava asiallisesti ja toverillisesti;

2:si: Että järjestön puhujia, organisaattoreita ja toimitsijoita jyrkästi kielletään mitenkään toimimasta järjestöä hajottavasti. Kaikki energia on kohdistettava järjestön rakentamistyöhön ja terveelliseen arvosteluun. Parjaava, solvaava, hajottava ja fet-

kautteleva arvostelu on jyrkästi kielletty;

3:si: Järjestön voimassaolevia kurinpitäsääntöjä on noudatettava;

4:si: Periaatteellisen työn pohjaksi on hyväksyttävä kaikkialla kolmannen Internationalen ohjelma, sillä ymmärryksellä, että kunkin maan työväenliike itse määrää omat menettelytapansa vallitsevien olojen mukaan;

5:si: On suhtauduttava suosioilaisesti sellaisiin työväen luokan poliittisiin, sekä taloudellisiin järjestöihin, jotka perustuvat luokkataistelulle.

Amerikan sosialistipuolue on virallisesti päättänyt kannattaa kolmatta eli Moskovan Internationalea. Viralliset tiedot kertovat tammikuulla päättyneen yleisäänestyksen hyväksyneen suurella enemmistöllä Chicagon konventionin vähemmistön esittämän päätöslauselman Internationale-kysymyksessä. Mainittu päätöslauselma samoinkuin enemmistönkin, on kokonaisuudessaan julkaistu viime joulukuun "Säkenissä". Kehotamme lukijoitamme niihin uudelleen tutustumaan. Etenkin kun n.s. vähemmistöponsi on nyt tullut puolueen viralliseksi kannaksi, jota toimitsijoiden samoinkuin jäsenistönkin, on noudatettava.

Yleisvenäläinen neuvostojen kongressi hyväksyi yksimielisesti istunnonaan joulukuun 5 p:nä päätöslauselman, jossa uudelleen painostetaan Neuvosto-Venäjän valmiutta solmimaan rauha. Samalla valtuutettiin Maxim Litvinoff esittämään rauhantarjois Neuvosto-Venäjän puolesta liittolaisvalloille samoinkuin hänelle annettiin täysi valtuus toimia rauhan-asiansa. Litvinoff on Köpenhaminassa neuvotellut Englannin virallisen edustajan kanssa sotavankien vaihdosta ja samalla käytti tätä tilaisuutta rauhanehdotuksen esittämiseksi. Tammikuussa jatkettiin neuvotteluja, mutta tähän mennessä ei ole vielä saapunut lähempiä tietoja neuvottelujen tuloksista. Ennakkotiedot kuitenkin viittaavat siihen, että ainakin sotavankien vaihtamiskysymykses-

sä Englanti ja Neuvosto-Venäjä pääsivät yksimielisyyteen.

Neuvostojen yleisvenäläisen kongressin päätös, jonka on allekirjottanut Nikolai Lenin ja kongressin sihteeri Avanesoff, kuuluu seuraavasti:

”Venäjän Neuvostojen liittotasavalta haluaa elää sovinnossa kaikkien kansojen kanssa ja käyttää kaikki voimansa sisäiseen rakentamistyöhön tehdäkseen mahdolliseksi tuotannon alkamisen täydessä laajuudessaan, järjestääkseen kulkulaitoksen ja järjestääkseen yleisen hallinnon neuvostohallituksen, työn perusteille, jota työtä tähän saakka on häirinnyt Saksan imperialismin painostus ja senjälkeen ententen (liittolaisten) sekaantuminen, interventioni, sekä näkkäsaarto. Työläisten ja talonpoikien hallitus on useita kertoja tehnyt ententemalle rauhantarjouksen, nimittäin elokuun 5 p:nä 1918 ulkomaasiain komisarion lähettämässä rauhaa koskevan kirjelmän Amerikan konsulille Poolelle. lokakuun 27 p:nä lähettämällä nootin presidentti Wilsonille, marraskuun 3 p:nä kaikille liittolaismaille puolueettomien maitten edustajien välityksellä, marrask. 7 p:nä kuudennen yleisvenäläisen neuvostojen kongressin päätöksellä, joulukuun 23 p:nä tov. Litvinoffin välityksellä Ruotsissa oleville liittolaismaiden edustajille, edelleen langattomalla sähkölennättimellä tammik. 12 ja 17 päivinä, helmikuun 2 p. 1919 lähettämällä nootin liittolaishallituksille, maaliskuun 12 p:nä sopimalla yhteisistä ehdoista presidentti Wilsonin lähettämän edustajan Bullittin kanssa ja toukokuun 7 p:nä Nansenin kautta.

”Seitsemäs neuvostokongressi täydellisesti hyväksyy nämä toimenpiteet, joita ovat suorittaneet keskus-toimeenpaneva komitea, kansankomissarioiden neuvosto ja ulkomaasiain kansankomissario, sekä jälleen vakuuttaa rauhahaluaan uudelleen tekemällä rauhaneesityksen kaikille ententemaille, Englannille, Ransalle, Yhdysvalloille, Japanille, kaikille yhteisesti ja erikseen, jotta rauhanneuvottelut alettaihin heti ja kongressi samalla valtuuttaa toimeenpanevan komitean kansankomissarioiden neuvoston ja ulkomaasiain-

den komisarion jatkamaan diplomaattisesti rauhanpolitiikkaansa ja ryhtymään kaikkiin toimenpiteisiin rauhan onnelliseen aikaansaamiseen.”

Litvinoffin ilmoituksen mukaan neuvostojen seitsemännessä kongressissa oli yli tuhannen edustajaa maan kaikista osista ja tämä suuri edustajajoukko hyväksyi yksimielisesti ylläolevan päätöslauselman.

Neuvosto-Venäjän rauhantarjouksen johdosta lausui Litvinoff Kööpenhaminassa sanomalehdille antamassaan lausunnossaan m. m. seuraavaa:

”Jotkut liittolaismaiden valtiomiehet ovat äskettäin väittäneet etteivät he ole saaneet minkäänlaista virallista rauhantarjousta neuvostohallitukselta, vaikkakin se, kuten ilmenee neuvostokongressin päätöslauselmassa on sen tehnyt useita kertoja. Nähtävästi pidetään riittämättöminä niitä esityksiä, joita neuvostohallitus on tehnyt langattomalla sähkölennättimellä, mikä on ollut ainoa keino päästä muun maailman yhteyteen. Jos liittolaisvaltojen edustajat, joille me olemme esittäneet rauhantarjouksemme, kieltäytyvät lähettämästä hallituksilleen sellaisen esityksen, niin on koko maailmalle selvää, että liittolaisvallat eivät halua vastaanottaa mitään rauhaneesitystä. **Venäjän hallitus ei koskaan ole ollut niin voimakas kuin nyt.** Vastavallankumoukselliset eivät koskaan ole olleet niin heikkoja. Venäjän hallitus voi sentakia odottaa niin kauan kuin liittolaishallitukset haluavat välttää vastauksensa antoa. Kaikkia niitä ehtoja, joita tähän mennessä on esitetty, ei luonnollisesti voida aina pitää avoinna ja mitä kauemmin Neuvosto-Venäjän täytyy odottaa sitä edullisimmiksi muodostuu olosuhteet sille.

Neuvostohallituksen puolesta asetetaan yksi ainoa perusehto, jonka pohjalle rauha on rakennettava ja tämä ehto on se, että **mikään ulkonainen valta ei saa sekaantua maan sisäisiin asioihin.** Kaikista muista kysymyksistä on neuvostohallitus valmis neuvottele-

KANSAINVÄLINEN KATSAUS

(Jatkoa 56:lta sivulta.)

maan ententen ja eri maiden kanssa kummankin puolueen eduksi.

”Minä en tullut tänne (Kööpenhaminaan) rauhan asian johdosta, vaan on se pelkkä sattuma, että Venäjän korkein valtiast (neuvostojen kongressi) teki tämän esityksen minun täälläollessani. Jos tarjoukseen tulee vastaus, niin tulee herra O’Grady’n (Englannin edustajan) ja minun tehtävä paljoo yksinkertaisemmaksi ja helpommaksi. Ei voi senvuoksi kieltää, etteikö rauhan kysymyksellä olisi suoranaista yhteyttä neuvottelujen käyntiin. Minä olen huomannut joidenkin sanomalehtien kohottaneen huudon, että minä en saisi puhua mistään muusta kuin vankikysymyksestä.

”Minä en olisi koskaan lähtenyt matkalle Venäjältä, jos minä sitoisin kieleäni ja puhuisin vain sen mukaan kuin jotkut verenhimoiset sanomalehtimiehet määrittelisivät. Sitä paitsi muuan korkea tanskalainen viranomais on vakuuttanut minulle Tanskan olevan kansanvaltaisen maan, joka myöntää jokaiselle oikeuden puhua vapaasti ja oleskella täällä niinkauan kun ei tee itseään vikapääksi siihen mitä kutsutaan vallankumoukselliseksi propagandaksi. Jos rauhanesitys sisältyy käsitteeseen vallankumouksellinen propaganda, niin luonnollisesti minä olen väärässä ja olen velvoitettu pyytämään mainituilta sanomalehtimiehiltä anteeksi.”

Neuvosto-Venäjä voittaa

”Ne jotka tähän saakka ovat pitäneet neuvostoja ainoastaan ohimenevänä ilmiönä Venäjän hallituksessa, käsittävät sen tosiseikan, että neuvostohallitus seisoo lujalla pohjalla ja että se on ottanut suuren askeleen uudestaanjärjestämistyössä, mikä tulee merkitsemään pysyvää muutosta meidän yhteiskunnallisessa järjestelmässämme.”

Näin kuuluu Moskovasta lähetetty radiosanoma. Ja sen vahvikkeena oli sanoma työn valtavana kutsusta. Siitä puhuu sähkösanomatieto seuraavasti: ”Saartomuuri on murtunut Punaisen armeijan saavuttamien voittojen kautta. Työn armeija on alkanut kampaallunsa. Työläiset saivat murskatuksi vihollisensa kun tuhannet uskolliset kädet tarttuivat työhön käsikäsiksi.

”Nyt, työläiset, sorviemme, koneittemme, kampiemme, vasaroittemme ja lapioittemme ääreen. Työtä on tarpeeksi känsäisille kourille.”

Neuvosto-Venäjän Punainen Armeija jatkuvasti tunkeutui eteenpäin. Vasta-

vallankumouksellisten rintamat horjahdeltivat, pakenivat, murskaantuivat. Taantumuksen suuret loistotähdet sammuivat. Koltshak vankina. Denikin haamuna. Pienemmät tähdet kuolonkorahdehuissa.

Neuvosto-Venäjän kolmellatoista rintamalla, 80,000 kilometrin pituisella kokonaisuudessaan, aikaa taistelu vaimentua. Voittajana suoriutunut Punainen armeija luo katseensa kauan kaipaamaansa yhteiskuntaa hyödyttävään työhön. Vainolainen pakotti veriseen työhön, mutta kun tämä pakkotyö alkaa olla suoritettu, siirtyy Punaisen Armeijan osastoja työhön.

Kansalais-sota on päättymässä. Mutta työnkin ääressä ollaan varuillaan. Jos vainolainen vielä yrittää uhata, niin uudelleen aseisiin.

Neuvosto-vallan pelkkä olemassa-olo yli kaksivuotisen kampaillon ja saaronkin uhalla, riitti jo sinänsä osottamaan Venäjän työläisten voittaneen. Nälkäsaarto ei kyennyt tappamaan. Se ei tuottanut laatijoilleen toivottuja tu-

loksia. Asiallisesti oli se siis jo aikoja ennen murskattu, kun liittolaismaiden "korkein neuvosto" julisti saarron osittaisen poistamisen. Se oli tosiasian pakollinen virallinen tunnustaminen.

Avaako tämä virallinen saarron poistaminen täydelliset kauppasuhteet Neuvosto-Venäjän kanssa on kysymys, johon odotetaan kaikilla tahoilla vastausta. Sellaisena kuin määräys nyt annettiin, ei se sitä tee, mutta se olikin vasta ensimmäinen askel. Seuraavat askheet tapahtumien logikan kautta seuraavat. Niin katkeraa kuin se onkin, ovat liittolaismaat monessa suhteessa pakotetut kauppasuhteisiin Venäjän kanssa.

Europa tarvitsee välttämättömänä elinehtonaan niitä raaka-aineita, joita Venäjä omaa. Venäjä tarvitsee koneita, y. m. Europan maiden raha-asiat ovat rempälään, luotto kaikkea muuta kuin luottoa. Suuremmilta "keisarileikkauksilta" voidaan kauppasuhteet järjestää muun Europan ja Neuvosto-Venäjän välillä. Sen alussa nyt ollaan ja se on kehityksessä vastustamattomalla voimalla.

Amerikan teollisuuskapitalismi ei kauan voi olla sivustakatsojana. Sen on mentävä mukaan. Jo kuuluukin finanssipääoman taholta uhkaavia äänliä Englantia vastaan — Englanti vehkeilee muitten selän takana kaapatukseen Venäjän kauppaedut, niin sanotaan. Aihetta siihen kylliksi. Englanti pakotti Ranskan "tiikerin" taipumaan saarron osittaiseen poistamiseen ja aikaisemmin Englanti jo neuvotteli Neuvosto-Venäjän edustajien kanssa, valmisteli kauppapolitiikkansa valloitus-suunnitelmia Itämereen maakunnissa. Tosin sai Ranskan "tiikeri" myönnytyksen. Epäloogillisen ja itsessään mitään sanomattoman. Saarron poistamis-julistuksen perään näet liitettiin sanat, joiden piti muka osoittaa, että Venäjän suhteet ei tapahdu poliittikan muutosta. Kämpelö yritys salata ilmeinen tosiasia.

Neuvosto-Venäjä tuhosi liittolaismaiden "Venäjän poliittikan". Sebän perustui Koltshakin, Denikineihin, tänkkeihin ja kuularuiskuihin, saartoon ja eristämiseen. Nämä perustat särkyivät Venäjän työläisten vallavista is-

kuista. Maailmankapitalismin edustajat itsekin nykyään jo myöntävät Venäjän "politiikasta" tulleen pannukakun.

Uusi politiikka Venäjän suhteen on astuva ainakin jossakin määrässä julki-suuteenkin. Pääpiirteisissä siinä huomaa kaksi pääsuuntaa: alkaa suhteet Venäjän kanssa ja toinen, jatkaa entistä tarmokkaammin aseellista sekaantumista Neuvosto-Venäjää vastaan. Ensimmäinen, ei suinkaan vapaaehtoisena politiikan puolesta ja toista vastaan puhuu Europan nykyinen taloudellinen asema ja toista vastaan, samalla tukeen ensimmäistä suuntaa, Neuvosto-Venäjän sotilaallinen mahti!

Neuvosto-Venäjän aseelliseen kukistamiseen ei riitä vastavallankumouksellisten omat voimat. Punasen armeijan voimat sen todistavat. Ei riitä siihen n. s. reunavaltojenkaan voimat. Senlisäksi niiden pelkkään olemassa-olon ehtoon liittyy Neuvosto-Venäjän olemassa-olo. Niinpä näemmekin niiden ryhtyvän rauhanpuuhiin Neuvosto-Venäjän kanssa. Viro on jo virallisesti aselevossa. Siitä askel viralliseen rauhaan. Samaan ovat toisetkin pakotetut. Vastavallankumouksellisten voittoriistäisi niiltä itsemääräämisoikeuden. Vaikka vastavallankumoukselliset eivät ole edes voittaneet, niin kuitenkin ovat he kyllin selvästi tämän osottaneet.

Jos mieltään jatkaa aseellista sekaantumista Neuvosto-Venäjää vastaan, tarkoituksella kukistaa se, niin siihen tarvitaan nykyään miljoonia miehiä käsitävä armeija. Se olisi uutta valtavaa maailman sotaa. Mutta selvästi luokkasodaksi muuttunutta. Ja näitä miljoonia varaavissa maissa on omat työväenluokkansa, joiden keskuudesta nämä joukot olisivat annettavat, mutta se ei voisi rauhassa tapahtua. Yhä suuremmat joukot ovat näet oppineet tuntemaan luokka-asemansa. Sotaan itseään vastaan niitä ei saisi, vaan seuraisi kapinallike toistaan.

Miljoona-armeijat tarvitsevat myös varusteita. Mistä äskeisen maailmansodan raunioittamat maat ne ottaisivat, piukentamatta hirttosilmukkaansa kaulassaan!

Uusi Venäjän "politiikka", tahdo-

taan sita tai ei, on yhä selvemmin astuva sille ladulle, että kauppasuhteet täydellisesti avaantuvat Neuvosto-Venäjän kanssa. Näitä suhteita välttämättömyyden pakosta seuraavat muut suhteet.

Venäjän työläiset eivät luoneet Punasta Armeijaansa imperialistisissa tarkoituksissa, vaan puolustukseen. Kun Venäjä jätetään ulkomaiden taholta rauhaan ja suhteet muun maailman kanssa avautuvat niin Punasen Armeijan soturit tarttuvat käsiksi rauhalliseen työhön. Tämä prosessi jo aikaa. Samoin sisällissodan vaimentuessa heltyy jatkuvasti työväen diktatuurin ne

toimenpiteet, joita porvaristo omaa valkoista terroria salatakseen on suurella äänellä huutanut "punaiseksi terroriksi". Nyt jo on poistettu useita määräyksiä, jotka olivat välttämättömiä kansalaissodan aikana.

Kansalaissodan vaihe sivuutetaan ja uusi vaihe — työn ja uudelleen rakentamisen aikakausi astuu Venäjällä näytämölle. Sekin kysyy tarmoa, ponnistuksia. Venäjän työväestö on Neuvostovaltansa aikana osoittanut sellaista sitkeyttä ja tarmoa, että uudenkin vaiheen aikana saamme nähdä työläisten suorittavan jättiläismäisiä töitä omassa — työväen valtakunnassaan.

Saksan itsenäisten sosialistien kongressi

Saksan Itsenäisen eli riippumattoman sosialidemokraattisen puolueen kongressi, kuten viime numerossa mainitsimme, pidettiin joulukuun alussa Leipzigissä, Saksassa. Kongressi muodostui erittäin mielenkiintoiseksi ja käänteitekeväksi tämän jatkuvasti voimistuvan puolueen historiassa. Selostamme tämän kongressin menoa etupäässä Ruotsin vasemmistososialistien kongressiin lähettämän veljesedustajan Otto Grimlundin selostusten mukaan, joita hän lähetti ruotsalaiselle "Politikenille".

Kuten muistetaan, syntyi Saksan Itsenäisen sosialidemokraattinen puolue protestiksi virallista sosialidemokratista sotapolitiikkaa vastaan. Synnytyään näissä merkeissä, puolue luonnollisesti veti puoleensa kaikkia tyytymättömiä aineksia, joilla oli mitä erilaisempia käsityskantoja ja edustivat erilaisia sosialistisia suuntia. Puolueeseen liittyi sellaisia eri suuntia edustavia sosialisteja kuten Kautsky, Bernsteini, Liebknecht. Roosa Luxemburg, Hugo Haase j.n.e.

Puolueen oli samalla kertaa taisteltava sotaa ja sosialipatriottoja vastaan. Puolueen jäsenistön suuntakirjavuuden sekavuudesta johtui epäselvyys ja horjuvuus taistelueläneiden ja päämäärän suhteen. Puolueen poliittikka osoit

horjuvaisuutta. Jotkut puolueen toimittajat antoivat oman kantansa mukaisia lausuntoja, toiset toisenlaisia. Puolueen äänenkannattajaa "Freiheitiä", jonka ulkomailla arveltiin edustavan puolueen enemmistöä, toimitettiin kaikella muulla tavalla kuin valtakunnallisen sosialistisella tavalla.

Ukomailla oli vaikeata saada täydellisesti selvää käsitystä siitä mitä puolue todellisuudessa edusti. Oli siis mitä suurimmasta mielenkiinnosta ja merkityksestä tämä kongressi.

Puolueen jäsenistössä oli jo kuukausia aikaisemmin vakiintunut käsitys, että puolueen tulevaisuuden suunnasta on saatava täysi selvyys. Kuukausimääriä oli viikkalta keskustelu- ja väitteilykokouksia; puolueen lehdistö käsitteli vilkkaasti puoluepäivillä esilletulevia kysymyksiä. Erikoisesti kaksi kysymystä muodostuivat kongressin pääkysymyksiksi: toimintaohjelma ja suhtautuminen Internationale-kysymykseen.

"Ei voi kieltää", sanoo Grimlund, "että kongressi valmisti minulle mieluisen yllätyksen sillä selvällä valtakunnallisen sosialistisella kaukonäköisyydellä jonka kongressin edustajien enemmistö omasi. Tämä ilmeni jo toimintaohjelman esilleottamisessa. Crispin esitti ja perusteli puoluetoimikunnan toimintaohjelma-ehdotuksen, joka valiokunnan

hieman korjailtua sen sanamuotoa yksimielisesti ja keskustelutta hyväksyttiin.

“Uusi toiminta-ohjelma on täydellisesti vallankumouksellisilla perusteilla. Siinä lausutaan, että puolue täysin asettuu vallankumouksellisen sosialismin kannalle valmiina taistelemaan työväenluokan vapauttamiseksi. Puolue asettuu kannattamaan neuvostojärjestelmää seuraavin sanoin: ‘Itsenäinen sosialidemokratinen puolue kannattaa neuvostojärjestelmän perustetta. Se tukee kaikkia pyrkimyksiä, jotka jo ennen yhteiskunnallista vallankumousta ottavat huomioon neuvostojärjestelmän rakentamisen sosialismin toteuttamiseksi, koota kaikki henkisen ja ruumiillisen työn tekijät neuvostoihin ja kehittää heitä työväendiktatuuriin.’ Ohjelmassa edelleen selostetaan kapitalistisen valtion poliittisen voimajärjestön, parlamentarismien tilalle tulevan työväenluokan voimajärjestön, poliittisen työväenneuvoston ja jatketaan: ‘Neuvostot yhdistävät itsensä lainlaadinnallisen sekä hallinnollisen vallan. Ne merkitsevät työväenluokan itsenäistämisoikeuden toteuttamista ja työväenluokan yhtenäistämistä sen päämäärän puolesta että kaikki luokkaherruus poistetaan. Kapitalistiseen valtion voimajärjestöjä vastaan asetamme me köyhälistön voimajärjestöt neuvostojärjestelmän perusteella, porvarillista parlamenttia vastaan, joka edustaa porvariston tahtoa, asetamme me vallankumouksellisen neuvostokongressin.’”

Ohjelmassa esitetään erityisesti 14 kohtaa, joiden suhteen painostetaan, että ne on toteutettava, jotta sosialismi pääsis voittoon. Ensiksi vaaditaan kaikkien vastavallankumouksellisten porvarikaartien, rikkurijärjestöjen, y. m. hajottamista; porvariston aseistariisuuntumista ja vallankumouksellisen armeijan luomista. Edelleen painostetaan välttämättömyyttä heti yhteiskunnallistuttaa pankki-, kaivos-, rauta- ja teräslaitokset, hiili-, vesi-, voima- ja sähkötehtaat, suurtilat ja suurmetsät. Työvelvollisuus kaikille työkykyisille; kaikkien sosialististen tasavaltien pikainen yhtenäistyminen. Ohjelman loppulausunnossa erikoisesti painostetaan

köyhälistön diktatuurin olevan vallankumouksellisen välineen jonka päämääränä on sosialistisen kansanvallan aikaansaaminen, sosialistisen yhteiskunnan järjestäminen neuvostoperiaatteen mukaisesti.

“Paras todistus”, selittää Grimlund, “mikä tästä toiminta-ohjelmasta voidaan antaa, on sen toteaminen, että siinä ilmaantuu päättävä vallankumouksellinen suunta ensimmäisestä lauseesta viimeiseen! Siellä-täällä voitaisiin ehkä kommunistiselta taholta osoittaa muutosesityksiä sen tai tämän kohaan muotoilua vastaan, mutta kukaan ei voi kieltää ohjelman perusviivojen olevan täysin hyväksyttäviä kaikille vallankumouksellisille sosialisteille.”

Tämän ohjelman hyväksymisen kautta oli jo paljo voitettu. Kansallisessa merkityksessä oli puoluepäivät antanut selvyyden entisen epämääräisyyden tilalle. Kansainvälisyys-kysymys oli siis vielä tehtävä selväksi.

“Jo ennakolta oli selvää, että tätä kysymystä ei voitaisi ratkaista yhtä helpos ti ja yksimielisesti. Enemmän ‘mattilisuuteen’, puhtasti parlamentaariseen ja porvarilliseen kansanvaltaan taipuvat johtajat, jotka varmasti olivat mielellään tahtoneet, mutta eivät uskaltaneet kohottaa ääntänsä puolueohjelman tämmöistä muotoa vastaan mikä sinänsä suoranaisesti ilmaisi taistelua vastavallankumousta ja Nosken puoluetta vastaan, nyt käyttivät kansainvälisyyskysymystä saattaakseen vastustavat mieliteensä julki — kansainvälisyyskysymyksestä kun työväestö yleensä ei täysin ollut selvillä sotasensuurin, y. m. esteiden johdosta.

“Mutta tässäkin suhteessa huomasi huomattavaa radikaliseerausta maaliskuun puoluepäivistä. Silloin Kautsky yksinään esitti tämän kysymyksen, selosti yksityiskohtaisesti ‘suuremmoisien’ työn Bernin kansainvälisessä kongressissa, ja häntä vastaan esiintyi melkein yksinään iäkäs Klara Zetkin, puhuen vallankumouksellisesta sosialismista ja samalla esitti eroamisanansa “tästä epälvästä ja horjuvasta puolueesta”; hän meni seuraavana päivänä Liebknechtin ja Roosa Luxemburgin puolueeseen, kommunistien puolueeseen.

"Nyt oli tilanne toisenlainen. Ei ole epäilystäkään, etteikö Stöckersin päätöslauseen, jossa esitettiin heti tapahtuvaa liittymistä Kolmanteen eli Moskovan Internationaleen, takana ollut kongressin suuri enemmistö. Vain puolueen yhtenäisyyden merkeissä osa heistä antoi äänensä puoluetolmikkunan konpromissipäätökselle, joka senvuoksi tuli hyväksytyksi. Keskustelun aikana ei kuuluunut yhtään ääntä II Internationaleen edelleenkuulumisen puolesta. Alnoastaan Hiferding (Freiheitin toimittaja) esitti häveliään persoonallisen toivomuksen, että "tietojen saamiseksi" otettaisiin osaa Genevan (II Internationaleen aiottuun) kongressiin."

Kongressin hyväksymä Internationale-ponsi kuuluu seuraavasti:

Toimintakykyisen Internationalen ensimmäisenä edellytyksenä on proletarisen luokkataistelun arkailematon käyminen, torjumalla kaiken sellaisen poliittikan mikä pyrkii reformeihin kapitalistisessa luokkavaltiossa. Puoluepäivät päättävät senjohdosta erota n. s. Toisesta Internationalesta, joten Saksan Itsenäinen Sosialidemokraattinen puolue ei tule millään tavalla ottamaan osaa Geneveen ajottuun konferenssiin. Saksan Itsenäinen Sosialidemokraattinen puolue Kolmannen Internationalen periaatteiden mukaisesti kannattaa sosialismin toteuttamista neuvostojärjestelmän perusteella olevan köyhällistön diktatuurin kautta. Toimintakykyinen proletarinen Internationale täytyy toteutua sen kautta, että meidän puolueemme liittyy Kolmanteen Internationaleen ja muitten maitten sosialistivallankumouksellisiin puolueisiin. Senvuoksi puoluepäivät antavat keskuskomitean tehtäväksi puolueen toimintaohjelman perusteella ryhtyä heti neuvotteluihin näiden puolueiden kanssa tämän yhteenliittymisen aikaansaamiseksi, ja siten yhdessä Kolmannen Internationalen kanssa tehdä mahdolliseksi toimintakykyinen ja yhtenäinen proletarinen Internationale, mikä työväenluokan vapaustaistelussa kansainvälisen ka-

pitalismin kahleista muodostuu ratkaisevaksi tekijäksi maailman vallankumouksessa."

Stöckersin ponsilausunnon puolesta annettiin 116 ääntä ja vastaan 169. Tämän jälkeen hyväksyttiin ylläoleva ponsi 227 äänellä 54 ääntä vastaan.

Mutta jotta hyväksytyyn ponsin suhteen ei syntyisi väärintulkityksiä ja erilaisia tulkittsemisia, jota se sinänsä on omiaan synnyttämään, kuten me jo näemme suomalaistenkin sosialistien keskuudessa, hyväksyttiin ponsien myöhemmin seuraava lisäselitys:

"Jos toisten maiden puolueet eivät olisi halukkaita yhdessä meidän kanssamme liittymään Moskova-Internationaleen, niin Saksan Itsenäinen sosialidemokraattinen puolue yksinään toteuttaa siihen liittymisen."

Tämän lisäyksen kautta selvennettiin päätöstä siinä määrin, että puolueen suhtaantuminen III:teen eli Moskova-Internationaleen ei voi enää olla kiistanalainen. Grömlund myös mainitsee uuden puoluetoimikkunan, jonka puheenjohtajina on Crispian ja Däumig heti kongressin jälkeen pitäneen neuvottelun kongressiin saapuneiden ulkomaalaisten edustajien kanssa, jolloin ilmeni se, että puolueen virallinen liittymisen III:teen Internationaleen on vain sangen lyhyen ajan kysymys. Periaatteessa vallitsee yksimielisyys Saksan Itsenäisen sosialidemokraattisen puolueen proletarij joukkojen ja Kolmannen Internationalen välillä. Käytännölliset ja muodolliset seikat eivät synnyttäne keinoitekoisia esteitä pikaisen liittymisen tielle.

Saksan Itsenäisen Sosialidemokraattisen puolueen kasvu on ollut voimakasta. Puoluepäivillä ilmoitettiin jäsenmäärän jo nousseen 750,000. Puolueella on 33 päivälehteä. Ja Saksan viimeaikaiset tapahtumat johtavat yhä suuremmat työläisjoukot puolueen nyt viiltottamalle selvälle ladulle. Sitä ei kykene ehkäisemään scheidemannilais-noskelaiset silläkään, että he lakkauttavat tämän puolueen sanomalehtiä, estävät kokousten pidon j.n.e., joihin toimiin nämä kapitalistien lakeijat ovat viime aikoina turvaantuneet.